

Daniels bok – nummer tjueén

I mål

Jeff Pippenger

2023-12-16

Vi arbeider oss gjennom Jesaja kapittel tjuesju, for det etablerer sammenhengen for de etterfølgende kapitlene i Jesaja. Disse etterfølgende kapitlene identifiserer senregnet som den rette bibelske metodologien. Når denne metodologien blir erkjent og anvendt, åpenbarer den det profetiske budskapet som, dersom det blir tatt imot, frembringer en tilsvarende erfaring.

Den 11. september 2001 er den sang som skal synges for Guds tidligere paktsfolk, som er syvendedagsadventistfolket, at de blir forbigått som Guds folk, for de har ikke båret fram de frukter som Gud hadde til hensikt at Hans vingård skulle frambringe. Sangen skulle være basert på paktsforholdet, representert ved vingården som Gud hadde plantet, og også ved deres forkastelse av anstøtssteinen i 1863. De var blitt Laodikea i 1856, og i sju år, eller «sju tider», eller to tusen fem hundre og tjue dager, søkte Gud å få inngang, men de stengte døren for Ham i 1863.

Siden 11. september 2001 blir de bundet sammen i knipper i forkant av at de fullt og helt skal bli spydd ut av Hans munn ved søndagsloven. Budskapet som skal synges til adventismen siden 11. september 2001, er Laodikea-budskapet, som er vingårdens budskap, og som inneholder snublesteinen som knuser enhver som nekter å «se» og «smake» den dyrebare steinen. Løftet til laodikeerne i Jesajas avsnitt er at enhver adventist som velger å ta imot denne siste advarselen, ennå har tid til å «ta fatt på» Kristi «styrke, så» de «kan slutte fred med» Kristus, for Kristus er fremdeles villig «til å slutte fred med» dem. Men ved ropet ved midnatt, like før den snart kommende søndagsloven, er den muligheten for alltid forbi.

I den tidsperioden som begynte den 11. september 2001, lovet Gud å få dem som «i fordums tid ikke var et folk», «en rot av tørr jord», til å «slå rot», «blomstre og skyte knopp, og fylle verdens overflate med frukt». Det som får Isais rot til å blomstre og skyte knopp, er sildigregnet, for roten som skal blomstre og skyte knopp, er profetisk bestemt til å være banneret som blir løftet opp, og banneret er Isais rot.

Og på den dag skal det være en Isais rot, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvile skal være herlighet. Jesaja 11:10.

Den sene regn fikk Isais rot til å blomstre og skyte knopper fra og med 11. september 2001, og ved den snart kommende søndagsloven skal roten fylle hele jorden med frukt. Søndagsloven i Jesaja kapittel tjuesju er den progressive historien som også fremstilles i kapitlene én til tre i Daniels bok. Den sene regn begynte å dryppe da folkene ble vredet den 11. september 2001 ved islams løslatelse og deretter umiddelbare tilbakeholdelse som det tredje ve.

«‘Begynnelsen på den trengselstid’ som her er omtalt, viser ikke til den tid da plagene skal begynne å bli utøst, men til en kort periode like før de blir utøst, mens Kristus er i

helligdommen. På den tid, mens frelsens verk går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men holdt i tømme, slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid skal «senregnet», eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å bli stående i den perioden da de sju siste plagene skal bli utøst.» Early Writings, 85.

I avsnittet klargjør Søster White at det finnes en kort tidsperiode da frelsen fremdeles er åpen. Den «trengselstid» hun omtaler, er forskjellig fra den store trengselstid, som begynner når nådetiden fullt ut avsluttes. I adventismen omtales den med rette som «den lille trengselstid» i forhold til den store trengselstid som begynner når Mikael står fram. «Den lille trengselstid» betegner perioden da nasjonal ruin begynner ved den snart kommende søndagsloven, og fortsetter inntil nådetiden avsluttes.

I historien fra 11. september 2001 og frem til søndagsloven fremstilles den endelige renselsen og dommen over adventismen som noe som finner sted under den «besprengning» som hører til siste regn. Denne perioden, da siste regn, som også er «vederkvegelsen», begynner som en «besprengning», men skrider frem til det fulle utgytelse ved søndagsloven. I denne perioden, som begynner når islam under det tredje ve gjør folkeslagene vrede, begynner siste regn å falle, og noen gjenkjenner siste regn og tar imot det, og noen gjenkjenner ikke siste regn. Noen erkjenner at noe skjer, men de forstår ikke hva det er, og stiller seg imot det.

«Mange har i stor grad unnlatt å ta imot det tidligere regn. De har ikke oppnådd alle de velsignelser som Gud således har sørget for åt dem. De venter at mangelen skal bli erstattet ved det sildige regn. Når den rikeste overflod av nåde blir meddelt, akter de å åpne sine hjerter for å ta imot den. De begår en fryktelig feil. Det verk som Gud har begynt i menneskehjertet ved å gi sitt lys og sin kunnskap, må stadig gå fremover. Hvert menneske må innse sin egen nød. Hjertet må tømmes for all urenhet og renses til Åndens iboelse. Det var ved syndsbekjennelse og syndens forsakelse, ved inderlig bønn og ved innvielse av seg selv til Gud, at de første disiplene forberedte seg til Den Hellige Ånds utgytelse på pinsedagen. Det samme verk, bare i større grad, må gjøres nå. Da behøvde det menneskelige redskap bare å be om velsignelsen og vente på at Herren skulle fullende verket med ham. Det er Gud som begynte verket, og Han vil fullføre sitt verk og gjøre mennesket fullkomment i Jesus Kristus. Men nåden, fremstilt ved det tidligere regn, må ikke forsømmes. Bare de som lever opp til det lys de har, vil få større lys. Dersom vi ikke daglig går fremover i å virkeliggjøre de virksomme kristelige dyder, skal vi ikke kjenne igjen Den Hellige Ånds tilkjennegivelser i det sildige regn. Det kan falle på hjerter rundt omkring oss, men vi skal verken skjelne eller motta det.» Testimonies to Ministers, 506, 507.

Den sene regn faller nå, og det finnes dem som gjenkjenner det og derfor mottar det, og det finnes dem som ikke gjenkjenner det, og derfor ikke mottar det. Den sene regn må gjenkjennes for å bli mottatt. Den sene regn er ikke bare en erfaring alene; det er en erfaring som frembringes av et budskap, men budskapet kan bare mottas når den rette metodologi blir anvendt for å stadfeste budskapet. Uten å gjenkjenne den metodologi som stadfester budskapet om den sene regn, er det så godt som umulig å forstå de profetiske lærdommer som er fremstilt i oppgang og fall av de kongeriker som er fremlagt i Daniels og Åpenbaringsens bøker.

Banneret som løftes opp for verden, blir av Jesaja identifisert som «Jesses rot», og i kapittel tjuesju «slår» de som «kommer av Jakob», «rot». De som er «Jesses rot», blir også der identifisert som «Israel», og de er dem som først blomstrer og skyter knopp, og deretter fyller verden med frukt. Naturens lover motsier ikke profetiens lover, for det er den samme Lovgiver som har frembrakt både naturen og profetien. Før en plante bærer frukt, må den først tre ut av dvalen, slik det viser seg ved knoppene, og deretter ved blomstene. Det åndelige Israel, som er «Jesses rot», mottar et gradvis økende regnutgyltelse. Det begynner med en «besprengning» og tiltager til en full utgyltelse når verden fylles med den frukt som bæres fram av banneret.

I Jesaja kapittel tjuesju fremstilles utgangspunktet for regnets bestenkning som at det finner sted når knoppene «skyter frem». Når de først «skyter frem», blir regnet omtalt som utøst «med måte». «Med måte, når det skyter frem.» Den 11. september 2001 begynte bestenkningen av det sene regn å bli utøst «med måte», for på den tiden var hveten og ugresset, eller de vise og de dårlige, fremdeles blandet sammen.

«Den store utgyltelsen av Guds Ånd, som opplyser hele jorden med hans herlighet, vil ikke komme før vi har et opplyst folk, som av erfaring vet hva det vil si å være Guds medarbeidere. Når vi har en fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkjenne dette ved en utgyltelse av sin Ånd uten mål; men dette vil ikke skje så lenge den største delen av menigheten ikke er Guds medarbeidere. Gud kan ikke utgyte sin Ånd når selvskhet og selvnytelse så tydelig kommer til syne; når en ånd råder som, dersom den ble satt ord på, ville uttrykke Kains svar: 'Er jeg min brors vokter?' Hvis sannheten for denne tid, hvis tegnene som tetner seg på fra alle kanter og vitner om at alle tings ende er nær, ikke er tilstrekkelige til å vekke den sovende energi hos dem som bekjenner å kjenne sannheten, da vil et mørke som står i forhold til det lys som har skint, overta disse sjeler. Det finnes ikke skinn av en unnskyldning for deres likegyldighet som de vil kunne fremføre for Gud på den store dagen for det endelige oppgjør. Det vil ikke finnes noen grunn å anføre for hvorfor de ikke levde og vandret og arbeidet i lyset fra den hellige sannhet i Guds ord, og således åpenbarte for en syndsformørket verden, gjennom sin ferd, sin medfølelse og sin nidkjærhet, at evangeliets kraft og virkelighet ikke kunne motsies.» Review and Herald, 21. juli 1896.

Jesaja tjuesju identifiserer historien om begynnelsen på utgyltelsen av senregnet, når roten skyter opp av tørr jord, og deretter hele veien frem til jorden er fylt med frukt. Kapitlet identifiserer at «med måte, når det skyter frem, vil du gå i rette med det». Når senregnet blir målt som et «sprinkling», sier søster White at senregnet «kan falle på hjerter rundt omkring oss, men vi skal ikke skjelne eller motta det».

Ved å gjøre dette identifiserer hun en menighet som er blandet med dem som erkjenner, og andre som ikke erkjenner, regnets fall. I det foregående avsnittet identifiserer hun at når Gud utøser senregnet uten mål, markerer det tidspunktet da det ikke lenger finnes en blanding av kloke og uforstandige jomfruer, idet hun sier: «Når vi har en fullstendig, helhjertet innvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkjenne dette ved en utgyltelse av sin Ånd uten mål; men dette vil ikke skje så lenge den største delen av menigheten ikke er medarbeidere med Gud.»

Den større delen av menigheten, eller flertallet av menigheten, er i Matteus tjuefem fremstilt som dårlige jomfruer, for bibelsk sett er «mange» kalt, men «få» utvalgt. De kloke og de dårlige blir i forsynets ledelse adskilt i krisen ved midnatt, som går forut for den snart kommende søndagsloven. Adskillelsen danner et folk som deretter kan motta Åndens fulle utgytelse i sildigregnet og bli den «nasjon som blir født på én dag». Deretter skal Isais rot bli opphøyet som et banner og fylle verden med frukt.

Jesaja tjuesju fastslår at da senregnet begynte å bli utøst «med mål», den 11. september 2001, «skal du gå i rette med det». «Med mål, når det skyter fram, skal du gå i rette med det.» Hendelsen den 11. september 2001 ble umiddelbart et stridsspørsmål i verden og i menigheten. Den dag i dag – over tjue år senere – finnes det fremdeles innvendinger mot å tilskrive disse hendelsene en islamsk handling, i motsetning til en eller annen form for globalistisk sammensvergelse. Striden som er knyttet til ankomsten av bestenkningen av senregnet, begynte den 11. september 2001, men de stridigheter som føres i verden, er ikke den «trette» som identifiseres i Guds profetiske Ord. Striden gjelder forutsigelser slik som den som følger.

«Ved en anledning, da jeg var i New York City, ble jeg i nattens timer kalt til å se bygninger reise seg etasje etter etasje mot himmelen. Disse bygningene ble garantert å være brannsikre, og de ble oppført for å herliggjøre sine eiere og byggmestere. Høyere og stadig høyere steg disse bygningene, og i dem ble det kosteligste materiale brukt. De som disse bygningene tilhørte, spurte ikke seg selv: «Hvordan kan vi best herliggjøre Gud?» Herren var ikke i deres tanker.»

«Jeg tenkte: 'Å, om de som således investerer sine midler, kunne se sin handlemåte slik Gud ser den! De reiser storslagne bygninger, men hvor dåraktig er ikke deres planlegging og uttenkning i universets Herskers øyne. De gransker ikke med hjertets og sinnets samlede krefter hvordan de kan herliggjøre Gud. De har mistet dette av syne, menneskets første plikt.'»

«Etter hvert som disse storslåtte bygningene reiste seg, gledet eierne seg i ærgjerrig stolthet over at de hadde penger å bruke til å tilfredsstille selvet og vekke sine naboers misunnelse. Mye av de pengene som de på denne måten investerte, var blitt tilveiebrakt ved utbytting, ved å undertrykke de fattige. De glemte at det i himmelen føres regnskap over enhver forretningstransaksjon; hver urettferdig handel, hver bedragersk handling, er der opptegnet. Den tid kommer da menneskene i sitt bedrag og sitt overmot vil nå et punkt som Herren ikke vil tillate dem å overskride, og de skal lære at Jehovas langmodighet har en grense.»

«Scenen som deretter gikk forbi meg, var en brannalarm. Mennesker så på de høye og angivelig brannsikre bygningene og sa: «De er fullstendig trygge.» Men disse bygningene ble fortært som om de var laget av bek. Brannsprøytene kunne ikke gjøre noe for å stanse ødeleggelsen. Brannmennene var ute av stand til å betjene sprøytene.» Testimonies, bind 9, 12, 13.

Adventistkirken søkte umiddelbart etter 11. september 2001 å skjule slike avsnitt som dette for verden. Hvordan kunne dette ikke handle om New York City og de umåtelig høye bygningene hvor brannbilene ikke kunne stanse de påfølgende brannene? Hvordan kunne et slikt avsnitt fra de skriftene som Adventistkirken bekjenner er skrevet av en profetinne, ikke bli forkynt fra hustakene

etter en slik oppfyllelse som den?

Ankomsten av bestenkningen av senregnet, som markerer ankomsten av den profetiske «debatten», identifiserer også adventismens endelige opprør, for det er der de fullt ut forkaster de klare og enkle ordene til henne som de anerkjenner som profetinnen for resten.

«Satan søker ... stadig å trenge inn det falske — for å lede bort fra sannheten. Satans aller siste bedrag vil være å gjøre Guds Ånds vitnesbyrd virkningsløst. «Uten åpenbaring blir folket tøylesløst» (Ordspråkene 29:18). Satan vil virke listig, på forskjellige måter og gjennom ulike redskaper, for å rokke ved tilliten hos Guds levningsfolk til det sanne vitnesbyrd.»

«Det vil bli opptent et hat mot Vitnesbyrdene som er satanisk. Satans virksomhet vil være å rokke ved menighetenes tro på dem, av denne grunn: Satan kan ikke ha så fri bane til å innføre sine bedrag og binde sjeler fast i sine villfarelser dersom advarslene og tilrettevisningene og rådene fra Guds Ånd blir gitt akt på.» Selected Messages, bok 1, 48.

Den profetiske sammenbindingen av både hveten og ugresset begynte den 11. september 2001 med opprøret mot Profetiens Ånd, noe som markerte avslutningen på et gradvis opprør som begynte mot Bibelen i 1863.

«Vi som folk bekjenner å ha sannheten i forkant av alle andre folk på jorden. Da bør vårt liv og vår karakter være i harmoni med en slik tro. Dagen er like over oss da de rettfærdige skal bindes som kostbart korn i bunter for den himmelske lade, mens de ugudelige, lik ugresset, samles til ildene på den siste store dag. Men hveten og ugresset 'vokser sammen inntil høsten'.» Testimonies, bind 5, 100.

Hvordan kunne adventismen overse følgende avsnitt, som direkte fastslår at når disse bygningene falt, ville Åpenbaringen 18, vers 1 til 3, bli oppfylt?

«Hvorfra kommer dette ordet om at jeg har erklært at New York skal feies bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygningene som reiste seg der, etasje på etasje: 'Hvilke fryktelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for å ryste jorden forferdelig! Da skal ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til det som kommer over New York, bare at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Av det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans veldige makt, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis redselsfullhet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Spørsmålet vi her behandler, er ikke om disse skriftstedene ble oppfylt den 11. september 2001, for det ble de uten tvil, men spørsmålet vi søker å behandle, er den «debatten» som da ville begynne. Debatten dreide seg om riktig eller uriktig metodologi. Adventistkirken begynte sin forkastelse av William Millers fjorten regler for profetisk fortolkning i 1863, og de har nå kommet så langt at man ikke kan kjøpe en bok i bibelstudium skrevet av adventistiske teologer som ikke gjentatte ganger blir anbefalt av teologene innen frafallet protestantisme og romersk katolisisme. Fra 1863 til 2001, og fremdeles i dag, ble den metodologien som opprinnelig var representert ved William

Millers regler for profetisk fortolkning, satt til side til fordel for metodologien til romersk katolisisme og frafallen protestantisme. Den profetiske «debatten» som begynte da Åpenbaringen atten, vers én til tre, ble oppfylt, dreide seg om sann eller falsk metodologi.

Vi vil fortsette vår gjennomgåelse av «debatt» i kapittel tjuesju i Jesaja i den neste artikkelen.

«Vi bør selv vite hva som utgjør kristendommen, hva som er sannhet, hva den tro er som vi har mottatt, hva Bibelens regler er — de regler som er gitt oss fra den høyeste myndighet.» The 1888 Materials, 403.